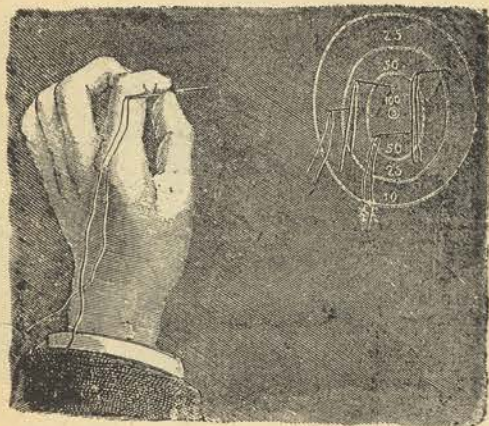

ИГРИ И ЗАБАВИ

ЕСЕНЬ

КАКВО ДА ЧЕТЕМЪ?

Чудното копие

Вземи една сръдно дебела игла, съ остъръ край, застани на три крачки отъ дъсчена стена или просто отъ борова дъска и се опитай, като държишъ иглата между палеца и показалеца, да я хвърлишъ като копие, за да я забиешъ въ дървото. Никаква ловкостъ, никакво търпение не ще ти помогнатъ да постигнешъ това. Но ако вдънешъ въ ухото на иглата парче конецъ, твоето копие ще започне едно следъ друго да се забива въ мишенката. Лекото парче конецъ направлява полета на иглата и тя постоянно се удря въ дъската съ острието. Нарисувай на дъската мишенка, повикай другарчета, и устройте състезание за олучване.

Тайниятъ знакъ, който е поставенъ въ днешния брой на в. „Барабанче“, носи 100 премии. Запазете броя!

Слънцето вече не грѣй,
литна и топлото лѣто;
плодъ въвъ градината зрѣй...
есень зарѣси пакъ злато —
клюмнаха вредомъ цвѣтята
и пожълтѣха листата.
Свода небесенъ тъмнѣй —
висне и тегне мъглата...
птиченце пѣсенъ не пѣй,
както преди въ дървесата;
плачатъ и люшкатъ се клони —
въгъръ листата имъ рони.
Ваклото стадо не блѣй —
вредъ запустяха полята;
есень пристѣпва и пѣй,
пѣятъ и вейки въ гората,
а въвъ порутени хижи
тегнатъ въковнитъ грижи!

Василь Дунавски

Тжгата на стария джбъ

Свири, вѣтре, вихрогоне,
мжката ми разпилѣй!
Опустѣха мойтѣ клони,
нѣма славей да ми пѣй.
Всички птички отлетѣха
тамъ далечъ — къмъ топълъ югъ
и шурцитъ се смѣлчаха,
нѣма пѣсенъ, нѣма звукъ.
Пожълтѣха ми листата,
кляпътъ въ мъртвата трева.
И въ гората мойтѣ братя
сжца участь сполетя.
Азъ протѣгамъ голи клони
къмто свѣтлитѣ звезди
и ме мжчи свиденъ споменъ,
тлѣе болка въвъ гърди.
Свири, вѣтре, вихрогоне,
мжката ми разпилѣй...
Китна пролѣтъ пакъ ще дойде
всѣки хрустѣ ще се засмѣй!...

Дим. Христовъ

Заю-Баю радиолобителъ —
смѣшни приказки и стихотворения за
деца отъ Атанасъ Душковъ — издание
на Добр. Чилингировъ, ул. „Карлъ
Шведски“ № 37

Единъ отъ най-добритѣ детски писатели
и поети е и Атанасъ Душковъ. Младитѣ
читатели навѣрно познаватъ добре неговитѣ
разкази и стихове. Тѣ, може би, знаятъ да
разказватъ и декламиратъ отъ неговитѣ ра-
боти.

Една отъ най-хубавитѣ му книжки за
деца е „Заю-Баю радиолобителъ“. Въ нея
сж помѣстени стихотворенията „Заю-Баю ра-
диолобителъ“ и разказитѣ „Мравушка“ и
„Музикално общество“. Въ всички — и въ
стихотворенията и въ разказитѣ се говори
за радиото, като героитѣ въ тѣхъ сж насеко-
ми и животни.

Въ стихотворенията „Заю-Баю радио-
лобителъ“ много живо и леко е предадена
случката за това, какъ „Заю-Баю стария“
прочелъ въ вестника статия за радиото,
какъ събралъ зайчетата на съвѣщание и
какъ решили и сами си построили радио. А
сетне слушали отъ цѣлия свѣтъ и на вси-
ки езици сказки, речи и концерти.

Въ разказчето „Мравушка“ разказва
какъ една мравка тръгнала да „обходи ши-
рокия свѣтъ“, но скоро чула въ една кжща
чудна пѣсенъ и влѣзла вътре. Тамъ я хва-
нали и затворили, но тя избѣгва. Въ дома
си тя разказала за всичко, което чула, видѣ-
ла и патила, но все пакъ повежда всички
мравки къмъ бѣлата кжщичка съ чудната
пѣща кутия.

Въ тая книжка всичко е разказано ле-
ко, увлѣкателно съ една затрогваща непри-
нуденостъ. Тя е изпѣстрена и съ множество
многоцвѣтни илюстрации. Художникътъ В.
Лазаркевичъ съ своитѣ рисунки е доприне-
сълъ много за нейната изящностъ.

Вас. Александровъ

Смѣшенъ Смѣшко, братъ му Бѣжко и ... още нѣщо

Весела приказка отъ Славѣ Езеровъ

(10)

— Капитанъ Смѣшенъ-Смѣшко, до-
воленъ ли си отъ мене днесъ?

— О, много, — засмѣлъ се Смѣ-
шенъ-Смѣшко, — не само доволенъ, че
донесе зайчето зелки, но и защото го
наричае капитанъ.

— Тогава, ще кажемъ да оставятъ
за мене две сурови зелки, — азъ така
ги ямъ. Много съмъ изморенъ. Искамъ
сега да ми позволи генералъ Бѣжко
да си почина.

— О, разбира се! — усмихналъ се
важно Бѣжко, който въ тая минута
се бѣ намръщилъ, защото зайчето на-
рече Смѣшенъ-Смѣшко капитанъ, а
него остави безъ чинъ.

— Зайченце, мило зайченце, — оба-
дила се лукавата лисица, — ние искаме
да ни разкажешъ, кой ти подари тази
чудна кола и кой ти даде зелкитѣ.

— Заслужено ми ги подариха, —
отвърнало Зайчето.

— Но кой? — провикнали се всички.

— Джуджето.

— Но нали първия пжтъ се изпла-
ши отъ него.

— Да, но сега азъ го избавихъ отъ
смъртъ и то отъ благодарностъ ми по-
дари колата и зелкитѣ.

— А отъ каква смъртъ го спаси ти,
страхливо зайче! — засмѣлъ се недо-
вѣрчиво вълкътъ.

— Защо ми се смѣешъ? — обадило
се Зайчето. — Нищо, че съмъ страхо-
во, и азъ мога да помогна понѣкога.

И зайчето имъ разправило, какъ
намѣрило джуджето подъ дървото, и
какъ най-сетне го изцѣрило отъ ра-
нитѣ.

— Значи, ти си и докторъ! — отсѣ-
кълъ вълкътъ.

— Да, докторъ съмъ.

— Тогава искамъ да намѣришъ
цѣръ, за да ми порастнатъ жби, — ре-
кълъ вълкътъ.

— А на мене ще намѣришъ цѣръ
да ми порастне опашка, — обадила се
и лисицата.

— На мене, — кожиха си искамъ, —
извикала отъ далече Баба Меца.

— Азъ те моля да ми изцѣришъ
едното крило, — обадила се пчелицата.

Всички искали Зайчето да ги из-
бави отъ недостатъцитѣ имъ. Зайчето
се забъркало какво да прави.

— Капитанъ Смѣшенъ-Смѣшко,
моля ти се, вразуми ги, азъ мога да
лѣкувамъ рани, а не да оправямъ не-
достатъцитѣ...

— Щомъ се хвалишъ, че си док-
торъ, азъ ти давамъ три седмици срокъ
да излѣкувашъ всички, като започ-
нешъ отъ мене... Не искамъ да съмъ
толкова смѣшенъ. Ще ми намѣришъ

лѣкарство да стана както всички дру-
ги момчета на земята.

— Ахъ, Господи! — ахнало Зайчето,
безъ да знае какво да отговори, за-
треперало отъ страхъ и се опжило
при Бѣжко.

— Генералъ Бѣжко, моля ти се,
смили се, — зелки донесохъ, но това,
дето иска дружината, не мога.

— Не знамъ, — вдигналъ рамене
Бѣжко, — щомъ дружината иска и
генерала иска... И то запомни, три
дена ти давамъ, за да почнешъ отъ
мене съ лѣкуването, иначе — каквото
реши дружината, това ще стане съ
тебе...

Захълцало Зайчето изплашено отъ
това, което искали отъ него. Отчаяло
се. Свило се въ шубрацитѣ и взело
да мисли.

Най-после решило да отиде за съ-
ветъ при джуджето. Тамъ джуджето
дало на Зайчето буркани съ цѣрове.
Върнало се Зайчето, дало на всѣки
отъ дружината по единъ бурканъ отъ
чуднитѣ цѣрове и така дружината би-
ла напълно излѣкувана. Никой вече
не билъ смѣшенъ, защото придобилъ
онова, което му липсвало. И така дру-
жината заживѣла щастливо въ своето
село, а Заю-Баю си останалъ и зана-
предъ пакъ тѣхенъ докторъ. КРАЙ.